

1. INTERIOR. BAR.

DIA.

Vell i desarranjat bar. Llum de crepuscle entra per les finestres, escampant-se per tot el bar i omplint les superfícies de tons vermellorsos. Un ventilador de sostre ple de merda s'arrossega amb dificultat. A les parets hi ha penjades fotografies de natura i alguns pósters regionals. L'URBANO, un home de 50 anys, poc corpulent, sense afeitar i amb el posat trist, està assegut a una taula, trencant un tovalló de paper en trossets. Al seu costat hi ha una maleta. Darrera del taulell, donant de menjar a un canari, hi ha el cambrer, L'ALVARO, d'uns 60 anys, amb ulls cansats i galtes prominents i un puret extingit entre els llavis.

L'ABEL, de 35 anys, una mica panxut, amb la cara enrojolida per l'alcohol i vestint pantalons negres, botes de vellut i una estreta camisa blanca de seda amb un llaç negre, entra i s'acosta al taulell. Agafa un escuradents i se'l fica entre els queixals. L'ALVARO se'l mira de dalt a baix.

ALVARO:

Vas a un casament mormó o a
una fira de braus?

ABEL:

Dóna'm la meua ampolla
i un got, sisplau.

L'ALVARO fa un gest de resignació i li passa una ampolla de Whisky i un got. L'ABEL s'omple un got, se'l beu i es dirigeix cap a una taula de billar situada en un racó del bar.

2. INTERIOR. BAR: TAULA DE BILLAR.

DIA.

Ens trobem en un altre espai, al fons del bar, al costat d'una taula de billar. La foscor regnant vesteix l'espai d'immobilitat, de temps que ja no passa. L'ABEL apareix, encén una bombeta nua que hi ha sobre la taula de billar i l'espai s'il·lumina, deixant veure el cos d'un home, d'uns 85 anys, que està assegut a una cadira, uns metres més enllà, rodejat de cadires i taules apil·lades. L'AVI (així és com es diu), porta unes ulleres fosques i té un bastó a la mà. L'ABEL, agafa un tac, l'enguixa, s'inclina sobre la taula i comença a jugar i a ficar boles als forats com si no hagués estat fent res més en tota la vida.

AVI:

Jugant al billar, eh?...Je, je...

Això està bé, això està bé.

Al cap d'uns instants, L'URBANO apareix. L'ABEL continua jugant. Pausa.

URBANO:

(Parlant amb veu molt alta

i accent forani)

Ets l'Abel. No?

L'ABEL segeix jugant.

ABEL:

Sí.

URBANO:

Te'n recordes de mi?...

Pausa.

...Em reconeixes?

Pausa.

...Sóc l'Urbano.

Pausa.

...L'Urbano Gómez.

ABEL:

L'Urbano Gómez.

URBANO:

Vivíem al mateix edifici,
al carrer "Dels desamparats"...

...Te'n recordes?

L'ABEL es mou cap a un altre costat de la taula. L'URBANO es situa darrera del tac.

Pausa.

ABEL:

Sí, jo hi vaig viure, allà.

URBANO:

Jo era el representant de ceres...
del cinqué quarta...

ABEL:

Sí...Em deixes, sisplau.

URBANO:

(deixant-li espai per picar)

Una vegada vaig regalar-te
una ampolla perquè enceressis
el terra del teu pis.

ABEL:

(Aixecan't el cap i mirant-se'l)

Sí, sí es clar, em va anar molt bé.

URBANO:

Era una cera molt bona.

A dins d'una ampolla vermella.

ABEL pica una bola.

No, no...era una ampolla groga,
amb el tap vermell...Això...una
ampolla groga amb el tap vermell.

Pausa.

...Les ampolles vermelles
eren pels cotxes i el seu tap
era groc.

Pausa.

...Exacte...ampolla groga, tap
vermell, ampolla vermella, tap
groc...Te'n recordes?...

L'ABEL fica la última bola, deixa el tac sobre la taula i s'allunya. Passa per davant d'una diana i agafa tres dards. Obre una porta i entra. L'URBANO se'l queda mirant.

3. INTERIOR. LAVABO.

DIA.

Ens trovem a un altre espai. Aquest és molt depriment, amb una llum verde que dona esgarrifances. L'ABEL entra, deixa els dards a la repisa de l'urinari i comença a pixar. Al cap d'uns instants, L'URBANO entra i es posa a orinar al seu costat. L'ABEL ni tan sols se'l mira.

URBANO:

Últimament les coses no em van
massa bé...fa un any i mig
vaig perdre la meva feina...

L'ABEL deixa de pixar, obre l'aixeta de l'aigua i comença a rentar-se les mans.

Són coses que passen, ja se sap...
Amb això de la economia
globalitzada...és un problema...
és un problema...

...També vaig perdre l'adreça que
em vas donar. Te'n recordes?
però finalment vaig recuperar-la...
Com? Et preguntaràs...

L'ABEL tanca l'aixeta i comença a assecar-se les mans amb molta cura. L'URBANO obre l'aixeta de l'aigua i comença a rentar-se les mans.

...Vaig rebre una oferta de descompte
d'una tintoreria. Molt bona, per cert!
...Tres peces pel preu d'una...Així
que vaig agafar tres peces del armari
i les vaig portar...

...En arribar allà el dependent em va
reconèixer i em va recordar que
feia més de tres anys que tenia una
americana meva. O sigui, que me la
vaig endur a casa...

L'ABEL agafa una mica de paper de vàter, posa la seva bota de vellut sobre el marbre de l'aixeta i comença a netejar-la. Després, fa el mateix amb l'altra bota. Mentres tant, l'URBANO s'asseca les mans.

...I quina va ser la meva sorpresa
al descobrir que a l'interior de la
butxaca dreta, no esquerra, hi
havia un paper amb aquesta
adreça...I ja veus, aquí estic.
Al principi no sabia si et trovaria.

Potser, vaig pensar, a emigrat a
un altre país, o s'ha casat o...o...
peró bé, estás aquí i...bé...jo
també.

L'ABEL llença el paper a la paperera, es pentina una mica, agafa els dards i surt del lavabo. L'URBANO es passa la mà pel seu cabell i surt.

5. INTERIOR. BAR: ZONA TAULELL.

DIA.

La llum roja del crepuscle avança silenciosa. L'ALVARO està eixugant algunes copes. El transistor deixa de sonar. L'ALVARO li dóna uns copets i torna a sonar. L'ABEL entra (seguit de L'URBANO), es col.loca davant de la diana i li llença els tres dards. Després, s'apropa al taulell, agafa la ampolla i el seu got i es dirigeix cap a una taula. S'asseu a una cadira i comença a mirar per la finestra, amb aire malenconiós. L'URBANO s'apropa al taulell.

URBANO:

(A L'Alvaro) Una soda, sisplau.

L'URBANO es mira l'ABEL de tant en tant i comença a passejar amunt i avall.

URBANO:

*(En veu alta, trencant
el silenci monàstic de l'indret)*

És un lloc molt maco...aquest...

(Mirant-se a tots dos)...Un
indret molt, molt interessant.

...Hi viu molta gent a aquest
paratge? Eh?...Vull dir...
hi ha ambient?

Tots dos se'l miren. L'ALVARO li deixa una ampolla de soda sobre el taulell.

L'URBANO l'agafa i s'apropa a la taula de L'ABEL. S'asseu a l'altre banda.

URBANO:

(A L'ABEL) I tu...Com et va
la vida, eh?...Estàs bé?

ABEL:

(Mirant per la finestra)
Digue'm...En qué puc ajudar-te?

URBANO:

A mi?

L'ALVARO se'l mira des de'l taulell, amb ulls cansats i el cos inclinat cap endavant.

ABEL:

Sí...No hi ha ningú més aquí.

*L'ALVARO s'arriba fins a la taula amb un got i el posa al costat de l'ampolla, davant
L'URBANO.*

URBANO:

He vingut a buscar feina.

ABEL:

A buscar feina.

URBANO:

Sí.

ABEL:

Aquí.

URBANO:

Sí.

ABEL:

Es clar.

URBANO:

Abans de marxar, vas dir-me...
si un dia necessites feina, ja saps,
vine'm a veure...

.

ABEL:

Quant fa d'aixó?

URBANO:

Uns...vuit anys.

ABEL:

Vuit anys.

URBANO:

Sí.

ABEL:

Vuit.

L'ABEL torna a mirar per la finestra. L'ALVARO es mira l'ABEL.

ALVARO:

No podria donar-te
feina ni pagant-li...No
ha treballat en sa vida.

ABEL:

Per què coll t'hi has de ficar, eh?

URBANO:

(A l'ALVARO) Puc fer de tot...
des de rentar plats fins a servir
taules, netejar...

ALVARO:

Es clar, es clar.

URBANO:

També puc...

ABEL:

Molt bé, molt bé. Vols
una feina?

URBANO:

Sí.

ABEL:

Surt al carrer i comença a buscar...

Ja en tens, de feina.

URBANO:

Què?

ABEL:

Fot el camp!

URBANO:

Però...

ABEL:

He dit que fotis el camp i et

deixis de ximpleries...

(Mirant de nou per la finestra)

...Una ampolla de cera!

Pausa.

URBANO:

D'acord!

L'URBANO s'acaba la soda, s'aixeca, agafa la seva maleta i es dirigeix a la porta.
Obre i surt. L'ALVARO segueix mirant l'ABEL.

ALVARO:

Quins collons que tens.

ABEL:

Què?

ALVARO:

L'has fet fora.

ABEL:

(Omplint-se de nou el got)

Es clar. Era un sonat.

ALVARO:

Era un client.

ABEL:

I què?

ALVARO:

Era el meu client, i tu l'has
fet marxar. I, a més, sense
pagar.

L'ALVARO s'aproxima a la barra i entra.

...Mai canviaràs, mai...Només
serveixes per acollonir a la gent.

ABEL:

Ja hi som un altre cop?

ALVARO:

Mai aconseguiràs que et vagin
bé les coses. Déu meu quina creu.

ABEL:

A mi em van bé les coses, ets tu
qui no dóna peu amb bola, i si no
mira el teu negoci...

ALVARO:

Ja n'estic fart de negocis.

ABEL:

I tant...Des de la mort de la mare
ençà has estat queixan-te
i despreocupan-te de tot...Si la
pobre aixequés el cap.

L' ALVARO surt de la barra.

ALVARO:

Aquest negoci era per tu. Jo
tinc seixanta anys i ja n'estic tip
(assenyalant) d'anar amunt i
avall d'aquesta santa barra tot el dia.

ABEL:

Jo no vull aquest negoci. Quantes
vegades haig de dir-t'ho per què
ho entenguis.

ALVARO:

(Apropant-se'l)

Jo només entenc una cosa...
que tens trenta cinc anys i se
t'ha passat l'arròs...

ABEL:

Jo porto el meu propi ritme de
cocció, no pateixis.

ALVARO:

(Inclinant-se sobre l'orella de l'ABEL)

Però a mi el teu ritme de cocció
em toca les pilotes, perquè és
la meva suor qui et manté...

ABEL:

Sí, sí... bla, bla, bla....No penso
discutir amb tu.

*L'ALVARO llença el drap sobre la taula, torna a la barra, agafa la gàbia amb el canari
i, arrosegant els peus, s'arriba fins a una finestra. Un cop allà, penja la gàbia d'un clau
i el canari comença a xiular. L'ABEL es beu un altre got de whisky.*

L'AVI apareix.

AVI:

Vaig a donar un volt.

ALVARO:

No se'n vagi molt lluny.

AVI:

Faré el que em sorti dels collons.

Queda clar?

ALVARO:

Molt bé, molt bé! Foti el camp.

L'AVI surt del bar donant copets amb el bastó. L'ALVARO torna a la barra i comença a eixugar copes. Al cap d'uns instants, una noia, d'uns 35 anys, entra i roman al llindar de la porta. Es treu una gorra del cap i mostra un cabell ros oxigenat.

NOIA:

Hola, rei.

ABEL:

(Aixecant el cap) Hola, reina.

Ja has arribat?

NOIA:

Sí...T'agradó amb el meu nou cabell ros?

ABEL:

Es clar...Ets com un sol immens
ficat a dins d'aquest immens tuguri.

ABEL:

De veritat?

ABEL:

Posa't la gorra, m'enlluernes.

NOIA:

(Posant-se la gorra) T'estimo.

ABEL:

On vols anar, reina?

NOIA:

No ho sé...

ABEL:

Vols atracar una joieria?

NOIA:

Sí.

ABEL:

Portes les pistoles?

NOIA:

I tant!... *(fent un gest amb les mans)*

Pum!...pum!

ABEL:

Anem-hi, doncs, abans de que

tanquin.

L'ABEL s'aixeca i s'aproxima a la porta.

ALVARO:

On vas?

ABEL:

Me'n vaig a collir figues.

Ja tornaré quan escampi la boira.

Pausa.

ALVARO:

Abans de sortir, paga'm

el café d'aquest matí.

ABEL:

Et sobra una moneda, reina.

NOIA:

I dues també.

ABEL:

(Posant-li la mà)

Llavors, no et tallis i dona'm

les dues.

La noia treu dues monedes i li les dóna. L'ABEL deixa una sobre el taulell i fica la segona a una màquina tragaperres. Juga i comencen a caure monedes.

NOIA:

(Abraçant-li el coll

i donant-li petons)

Ets un fletxa, rei.

ABEL:

I tu el meu arc, reina....

i em llenças amb passió

cap al cor de la vida.

NOIA:

Ets increïble!

L'ABEL comença a agafar les monedes.

ALVARO:

Aquestes monedes són meves.

ABEL:

Ni parlar-ne. Les he guanyades jo,

amb la meva suor...*(A la noia)*

Obre la bossa, reina, que

guardarem el nostre botí.

La noia obre la seva bossa i l'ABEL llença el grapat de monedes. Tots dos surten del bar sense ni dir passi-ho bé, com si fossin un cowboy i una heroïna en hores baixes.

L'ALVARO segueix eixugant copes. Al cap d'uns instants, l'URBANO torna a apareixer amb la seva maleta i, sota la mirada del cambrer, s'aproxima al taulell.

URBANO:

(Deixan't una moneda) M'havia

oblidat de pagar la meva

consumició. Bon dia.

L'URBANO dóna mitja volta i es dirigeix de nou cap a la porta.

ALVARO:

Un moment.

L'URBANO s'atura.

ALVARO:

Vol una copa?

URBANO:

Què?

ALVARO:

Convida la casa.

URBANO:

No m'agrada l'alcohol. De fet...

(pensa)...Bé, em beuré una altra
soda?

ALVARO:

Això està fet.

*L'URBANO s'acosta de nou al taulell arrosegant la maleta. L'ALVARO li serveix una
soda i continua eixugant. Pausa.*

ALVARO:

Així que...està cercant feina.

URBANO:

Sí.

ALVARO:

De qualsevol tipus.

URBANO:

Es clar.

ALVARO:

Li agradaria ser empresari?

URBANO:

Empresari?

ALVARO:

Es clar...Tenir el seu propi

negoci i que ningú

li toqués els collons?

URBANO:

Bé...Doncs, sí.

ALVARO:

Jo li faig una proposta.

URBANO:

Quina.

ALVARO:

És solter?

URBANO:

Sí.

ALVARO:

Té fills?

URBANO:

No.

ALVARO:

Vol aquest bar?

Pausa. L'URBANO passeja els ulls pel bar.

...S'ha de posar al dia però, un
cop fet, és un bon negoci, li ho
puc assegurar.

L'URBANO mou el cap.

URBANO:

Es clar, es clar.

ALVARO:

Vostè em paga un lloguer cada
mes, un petit trespàs
i els beneficis...per vosté.
A més, té vivenda al pis de dalt
amb calefacció i dos banys.
No és un luxe, però es molt
tranquil. Què li sembla?

URBANO:

A primera vista, interessant.

ALVARO:

El meu fill té...com li diria,
massa aires de grandesa i no
serveix per portar negocis com

Déu mana, però vostè és un
tipus honest, es veu de seguida.

*L'URBANO mou el cap afirmativament. Pausa. L'ALVARO obre una altra soda i li
omple de nou el got.*

ALVARO:

Què em diu...Eh?

URBANO:

No ho sé...és temptador.

ALVARO:

Es clar. És un caramel de
llimona.

URBANO:

M'agraden els caramels
de llimona.

ALVARO:

Doncs, per vostè.

Pausa.

Parlem del detalls i les
condicions?

Pausa.

URBANO:
Parlem-hi.

L'ALVARO somriu, deixa el drap sobre el taulell i es serveix una copa de vi.

URBANO:
Quina casualitat...Sap com he
arribat a parar aquí?

L'ALVARO nega amb el cap.

...El seu fill em va donar l'adreça, sap
vostè? Però vaig perdre-la...No obstant,
un bon dia vaig rebre una oferta de
descompte d'una tintoreria, molt bona,
per cert (*amb to d'eslògan*) "tres peces
pel preu d'una"...

L'ALVARO se l'escolta i treu un contracte d'arrendament.

...Quan vaig arribar a la tintoreria,
i això em va sorprendre, el dependent
em va reconèixer i em va recordar que
feia més d'un any que tenia una americana
meva allà...

L'ALVARO agafa un puret i a voltes ofereix un a l'URBANO.

...No fumo, gracies...Doncs bé...

L'ALVARO s'encén el puret. La càmera retrocedeix fins a un plano general.

...me'n vaig alegrar molt, perquè era
una americana que donava per perduda,
però encara em vaig alegrar
més al descobrir que a l'interior
de la butxaca dreta hi havia
aquesta adreça...Veu (*li ensenya
el paper*)...

ALVARO:

Es clar. És molt interessant.

URBANO:

Doncs bé...Com, abans de que marxés,

el seu fill em va dir que si necessitava
feina que el truqués...

La càmera surt del bar i comença a allunyar-se, deixant l'URBANO i l'ALVARO al seu lloc, al temps que s'aixeca i ens mostra el bar amb el seu nom "RIO BRAVO" a la cantonada de dos carrers deserts (Del Arbre i Del Penjat), ben al mig d'un paratge fosc i llunyà.

...i jo fa un any i mig que no
treballo, doncs be...vaig dir-me...truca'l i...

FI.